

Sygn. akt I ACa 1046/11

Sygn. akt I ACa 1046/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ewa Kaniok (spr.)

Sędzia SA Marzanna Góral

Sędzia SO (del.) Agnieszka Grzybczak - Stachyra

Protokolant st. sekr. sąd. Ewelina Borowska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. P. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Obrony Narodowej, Instytutowi (...) w W.,(...) Szpitalowi (...)

z Przychodnią - Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W. i Uniwersytetowi Medycznemu w Ł.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 lipca 2010 r., sygn. akt II C 809/06

1. **oddala apelację;**

2. **nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanych.**

I ACa 1046/11

UZASADNIENIE

W dniu 14.01.2003 r. powód Z. P. (1) wniósł do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy pozew przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Obrony Narodowej w W., Instytutowi (...) w W., Samodzielnemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...) Szpitalowi (...) w W. oraz Wojskowej Akademii Medycznej w Ł..

Powód w sposób bardzo obszerny sformułował ponad 30 żądań obejmujących: żądania ustalenia licznych wskazywanych przez powoda okoliczności, w tym bezprawnych działań funkcjonariuszy publicznych, które ostatecznie skutkowały bezprawnym zwolnieniem powoda z zawodowej służby wojskowej oraz bezzasadną odmową przywrócenia go do tej służby. Powód wnosił również o zapłatę wskazanych w pozwie sum pieniężnych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za doznane szkody moralne.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał na liczne nieprawidłowości, jakich miały się dopuścić zarówno organy wojskowe, jak i wskazani urzędnicy, w toku procedury poddawania powoda badaniom lekarskim w celu ustalenia jego zdolności do pełnienia służby wojskowej, skutkujące wydaniem wobec niego wadliwego orzeczenia o niezdolności do służby, na podstawie którego został zwolniony z wojska. Podnosił również, że w wyniku zwolnienia ze służby wojskowej poniósł szkodę majątkową. Powód w toku procesu kilkakrotnie modyfikował powództwo. Ostatecznie sprecyzował swoje stanowisko procesowe i zakres dochodzonych żądań w piśmie procesowym z dnia 24.07.2009 r. w którym wniósł o:

1. ustalenie i stwierdzenie sprzeczności z prawem i zasadami współżycia społecznego dokonanych w obejściu prawa przez pozwanych czynności prawnych w indywidualnej sprawie powoda we wszczętym i prowadzonym z urzędu postępowaniu orzeczniczo-administracyjnym i medyczno-diagnostycznym w przedmiocie ustalenia stanu zdrowia powoda i zdolności do czynnej służby wojskowej i zawodowej służby wojskowej powoda do celów powszechnego obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej;
2. stwierdzenie nieważności wszystkich dokonanych przez pozwanych czynności prawnych w okresie od 1985 r. do chwili obecnej;
3. nakazanie i zakazanie wskazanych w piśmie działań;
4. ochronę prawną porządku prawnego, pewności prawnej, bezpieczeństwa obrotu prawnego, zasad współżycia społecznego, praw podmiotowych powoda, praw człowieka powoda, ochronę dóbr osobistych powoda - czci, godności, wolności do samostanowienia, wolności osobistej, zdolności do zatrudnienia, praw i wolności do swobodnego wyboru zatrudnienia, prawa do prywatności, prawa do ochrony zdrowia przed znęcaniem się moralnym i bezpieczeństwa jako fundamentalnego dobra osobistego;
5. odszkodowanie pieniężne za szkody wyrządzone czynami niedozwolonymi na mieniu powoda;
6. zadośćuczynienie pieniężne za krzywdy i szkody moralne i psychiczne doznane przez powoda.

Ponadto powód wniósł o skierowanie pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego w przedmiocie zgodności z Konstytucją RP przepisów regulujących zakres i tryb funkcjonowania wojskowych komisji lekarskich.

Pozwany (...) Szpital (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o obciążenie powoda kosztami postępowania. Podniósł zarzut przedawnienia roszczeń odszkodowawczych powoda, a ponadto wskazał, że powództwo pozbawione jest podstaw prawnych i merytorycznych.

Pozwany Instytut (...) wniósł o odrzucenie pozwu w zakresie, w jakim go dotyczył powołując się na istnienie przesłanki powagi rzeczy osądzonej, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł, że roszczenie powoda jest tożsame z tym, które było już przedmiotem rozpoznania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 08.03.2001 r., sygn. akt I A Ca 109/01. Ponadto wskazał, że żądanie pozwu nie jest uzasadnione faktycznie i prawnie.

Pozwany (...) Medyczny w Ł., który jest następcą prawnym pozwanej Wojskowej Akademii Medycznej od dnia 01.10.2002 r., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany podniósł, że może być następcą prawnym Wojskowej Akademii Medycznej tylko w takim zakresie, w jakim posiadała ona osobowość prawną, czyli w zakresie działalności WAM jako szkoły wyższej, gdyż zakłady opieki zdrowotnej WAM miały status jednostek wojskowych i w tym zakresie WAM nie posiadała osobowości prawnej. W piśmie procesowym z dnia 24.09.2008 r. wniósł ponadto o odrzucenie pozwu, wskazując, że zachodzi przeszkoda procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż takie samo powództwo powoda zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 06.03.2002 r. sygn. akt I ACa 816/01. Ponadto pozwany wskazał, że

sprawy związane z orzekaniem o niezdolności do służby wojskowej przez organy wojskowe powinny być rozpoznawane przez sądy administracyjne. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia.

Pozwany Skarb Państwa - Minister Obrony Narodowej wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł, że pozew podlega odrzuceniu w części z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej oraz stan powagi rzeczy osądzonej. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, wskazując, że skoro zdarzeniem powodującym szkodę po stronie powoda było zwolnienie ze służby wojskowej w roku 1986, to roszczenia były przedawnione już w dacie wniesienia pozwu.

Wyrokiem z dnia 09.07.2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

- w punkcie I. powództwo oddalił;

- w punkcie II. zasądził od Z. P. (1) na rzecz:

a) Skarbu Państwa - Ministra Obrony Narodowej;

b) Instytutu (...) w W.;

c) (...) Szpitala (...) z Przychodnią, Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w W.;

d) (...) w Ł.;

- kwoty po 7.560,00 zł tytułem poniesionych kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd okręgowy wskazał:

Z. P. (1) w okresie od 27.04.1966 r. do 15.04.1985 r. pełnił służbę wojskową, w tym od 27.04.1969 r. zawodową służbę wojskową w składzie załóg pływających na okrętach nawodnych Marynarki Wojennej RP. W końcowej fazie służbę pełnił w jednostce wojskowej Bałtyckiego Dywizjonu Okrętów P. w K.. Posiadał stopień starszego chorążego marynarki. Zajmował stanowisko bosmana okrętowego. W dniu 07.11.1984 r. został skierowany przez dowódcę Bałtyckiego Dywizjonu Ochrony P. do Wojskowej Komisji Morsko-Lekarskiej. Orzeczeniem z dnia 07.11.1984 r. Wojskowa Komisja Morsko-Lekarska Marynarki Wojennej stwierdziła, że powód jest niezdolny do służby na okręcie w specjalnościach morskich i podlega wyokrętowaniu z powodu nerwicy neurastenicznej. Jednocześnie orzeczeniem z dnia 07.11.1984 r. nr (...) ta sama Komisja uznała powoda za zdolnego do zawodowej służby wojskowej z ograniczeniami. Powodowi zaproponowano przeniesienie do jednostki brzegowej na stanowisko o niższej grupie uposażenia w garnizonach S. lub H.. Powód odmówił przyjęcia tych stanowisk. Rozkazem personalnym nr(...) Dowódcy Marynarki Wojennej z dnia 22.02.1985 r. powód został zwolniony z czynnej zawodowej służby wojskowej z powodu niewyrażenia zgody na wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe. W marcu 1985 r. powód skierowany został na badania do Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K.. Orzeczeniem nr (...) z dnia 24.12.1985 r. został uznany za trwale niezdolnego do służby wojskowej. Rozkazem personalnym nr(...) z dnia 24.06.1986 r. Dowódca Marynarki Wojennej zmienił rozkaz personalny (...)z dnia 22.02.1985 r. w ten sposób, że jako podstawę zwolnienia z zawodowej służby wojskowej wskazał trwałą niezdolność do pełnienia tej służby. W tym zakresie Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 24.12.1985 r. stwierdziła u powoda schorzenie powodujące niezdolność do zawodowej służby wojskowej w postaci zespołu paranoicznego. Wydanie tej decyzji poprzedziła obserwacja powoda w szpitalu w W. w okresie od dnia 21.10.1985 r. do dnia 30.11.1985 r. i treść rozpoznania, w którym wskazano zespół paranoiczny. Z dniem 15.04.1985 r. Dowódca Bałtyckiego Dywizjonu Ochrony P. skierował powoda do Wojskowej Komendy Uzupełnień w Ś. i powód skreślony został z ewidencji oraz wszelkiego zaopatrzenia. Orzeczenie (...) z dnia 24.12.1985 r. zostało podtrzymane decyzją Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej z dnia 20.03.1986 r. Kolejne orzeczenia lekarskie wydawane przez wojskowe komisje lekarskie, na skutek odwołań i wniosków składanych przez powoda, potwierdzały wcześniejsze rozpoznania. Orzeczeniem nr (...) z dnia 06.07.1988 r. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w S. stwierdziła u powoda „zespół paranoiczny o niewyjaśnionej etiologii”, jako schorzenie powodujące niezdolność do zawodowej służby wojskowej. Orzeczeniem nr (...) Rejonowej Wojskowej Komisji

Lekarskiej w K. z dnia 14.09.1990 r. stwierdzono u powoda schorzenia powodujące niezdolność do zawodowej służby wojskowej w postaci: „Osobowość paranoiczna. Przewlekła reakcja paranoiczna z aktywnością pieniacza” (pismo Dowództwa Marynarki Wojennej k. 88, wyciąg z rozkazu dziennego nr (...) z dnia 15.04.1985 r. Dowódcy (...) k. 86, pismo Dowództwa Marynarki Wojennej k. 93, orzeczenie (...) w K. z 24.12.1985 r. k. 104, orzeczenia (...) z 7.11.1984 r. k. 1293 i 1296, wyciąg z rozkazu Dowódcy (...) k. 112, decyzja Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej k. 108, kopia orzeczenia z 14 września 1990r. k. 135, kopia orzeczenia (...) w S. z 6.07.1988 r. k. 114).

W 1989 r. w związku z kolejnymi wnioskami powoda, Centralna Wojskowa Komisja Lekarska zwróciła się do pozwanego Instytut (...) w W. o poddanie powoda obserwacji klinicznej i wydanie opinii lekarskiej o jego stanie zdrowia. Po obserwacji przeprowadzonej w pozwanym Instytucie w okresie od 14 do 22.09.1989 r. Instytut (...) w W. w wydanej opinii rozpoznał u powoda „osobowość paranoiczną” oraz „przewlekłą reakcję paranoiczną z aktywnością pieniacza”.

Powód od dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej do dnia dzisiejszego podejmował i podejmuje liczne działania na drodze administracyjnoprawnej celem uchylenia decyzji o zwolnieniu go z zawodowej służby wojskowej oraz zapadłych na jego niekorzyść orzeczeń lekarskich. Powód wniósł odwołanie od orzeczenia (...) w K. z dnia 24. (...). nr (...) do Okręgowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w B., która utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie. Od obu tych orzeczeń powód wniósł odwołanie do Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej, która decyzją z dnia 24.03.1986 r. nie uwzględniła odwołania powoda. W dniu 19.10.1998 r. powód wystąpił do Przewodniczącego Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej z wnioskiem o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. orzeczeń (...) w K. nr (...), nr (...), nr (...) i orzeczenia (...) w S. nr (...). Orzeczeniem z dnia 10.05.1999 r. (...) odmówiła wszczęcia postępowania w sprawie nieważności orzeczeń (...) w K. i S.. W dniu 17.06.1999 r. powód wniósł odwołanie od tego orzeczenia. Decyzją z dnia 4.10.2001 r. Minister Obrony Narodowej utrzymał w mocy orzeczenie (...).

Powód składał liczne skargi na bezczynność organów administracyjnych w sprawach wnoszonych przez niego odwołań i skarg. Wnoszone przez powoda skargi były odrzucane jako niedopuszczalne lub oddalane jako nieuzasadnione. Obecnie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. toczą się dwie sprawy ze skarg powoda na bezczynność Ministra Obrony Narodowej w sprawie złożonego przez niego wniosku z dnia 05.09.2006 r. o uchylenie decyzji (...) w G. z dnia 7.11.1984 r. nr (...) i z dnia 07.11.1984 r. nr (...) - pod sygnaturą II SAB Wa 73/10 oraz w sprawie złożonego przezeń wniosku z dnia 12.09.2006 r. o uchylenie decyzji Rejonowej wojskowej Komisji Lekarskiej II instancji w B. z dnia 22.06.2001 nr (...) i poprzedzającej ją decyzji Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K. z dnia 05.04.1985 r. nr (...).1985, z dnia 24 grudnia 1985 r. nr (...), z dnia 14.09.1990 r. nr (...) i decyzji Wojskowej Rejonowej Komisji Lekarskiej w S. z dnia 06.07.1988 r. nr (...) – pod sygnaturą II SAB/Wa 74/10 (odwołanie k. 105, decyzja (...) w B. k. 106, odwołanie do (...) k. 107, decyzja (...) k. 108, decyzja Ministra Obrony Narodowej k. 134, odpis postanowienia NSA z dnia 24 września 1998 r. w sprawie I SAB 155/97 k. 154-158, Odpis postanowienia NSA z dnia 13.03. (...). sygn. akt II 5AB/Wa 211/06 k. 739-741, odpis postanowienia NSA z dnia 14.06.2007 r. sygn. akt I OSK 814/07 k. 742-745, odpisy akt NSA k. 1281 i 1347).

Powód wszczynał również postępowania przed sądami powszechnymi, zgłaszając liczne roszczenia o ochronę dóbr osobistych i o odszkodowania oraz zadośćuczynienie. Wyrokiem z dnia 8.03.2001 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 109/01 Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda od oddalającego powództwo wyroku Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 25.11.1996 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III C 360/96 z powództwa Z. P. (1) przeciwko S. P. i Instytutowi (...) w W. o ochronę dóbr osobistych. Z kolei wyrokiem z dnia 06.03.2002 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 816/01 Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18.06.2001 r. sygn. akt II C 1722/99, którym Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo Z. P. (1) przeciwko Wojskowej Akademii Medycznej w Ł., E. Ż. i W. G. o ochronę dóbr osobistych.

Pomimo częściowej tożsamości podmiotowej i podobnego charakteru zgłaszanych w tych sprawach roszczeń, mając na uwadze treść roszczeń zgłoszonych w tej sprawie przez powoda, które nie były tożsame z roszczeniami dochodzonymi uprzednio Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie nie zachodzi przesłanka powagi rzeczy osądzonej.

Jak wynika ze stanowiska powoda zajętego na rozprawie w dniu 25.06.2010 r., podstawą prawną zgłoszonych w tej sprawie żądań są art. 24 k.c., art. 417 i 418 k.c., art. 416 i 420 k.c. W efekcie **powód dochodzi w tej sprawie ochrony dóbr osobistych naruszonych bezprawnymi działaniami strony pozwanej (zgodnie z żądaniem pozwu) oraz żąda odszkodowania z tytułu odpowiedzialności deliktowej, w tym odpowiedzialności Skarbu Państwa za działania stanowiące wykonywanie władzy publicznej.** W zakresie żądania ochrony dóbr osobistych powód zgłosił zarówno roszczenia majątkowe (żądanie zadośćuczynienia), jak i roszczenia niemajątkowe, w tym żądania nakazania określonym podmiotom podjęcia czynności zmierzających do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych. W tym kontekście rozpatrywać również należy zgłoszone przez powoda w tej sprawie żądania ustalenia, w tym ustalenia nieważności wskazanych orzeczeń i decyzji. Licznie przytaczane przez powoda żądania ustalenia przez sąd okręgowy określonych stanów faktycznych i prawnych stanowiły w istocie zagadnienia prejudycjalne (kwestie wstępne), których przesądzenie i rozstrzygnięcie konieczne było do oceny zasadności wniesionego w tej sprawie powództwa o ochronę dóbr osobistych - żądanie zadośćuczynienia, nakazania pozwanym dokonania określonych czynności zmierzających do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda oraz powództwa o odszkodowanie z tytułu bezprawnych działań Skarbu Państwa oraz pozostałych pozwanych. Z tych względów powód wnosił między innymi o ustalenie bezprawności działań poszczególnych funkcjonariuszy publicznych i instytucji publicznych wskazanych szczegółowo w pozwie oraz ustalenie bezprawności podjęcia wskazanych w pozwie decyzji administracyjnych oraz faktycznych czynności i działań podjętych przez te pozwane podmioty.

Z tych względów uznając, że w zakresie roszczeń o ochronę dóbr osobistych oraz roszczeń odszkodowawczych, w ramach których formułowane były powyższe żądania, przysługuje droga sądowa przed sądem powszechnym, sąd okręgowy nie podzielił zarzutu strony pozwanej wnoszącej o odrzucenie pozwu.

W ocenie sądu I instancji wniesione w tej sprawie powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawową przesłanką aktualizującą odpowiedzialność opartą na przepisach dotyczących ochrony dóbr osobistych (art. 24 i 448 k.c.), jak i odpowiedzialność odszkodowawczą, zarówno Skarbu Państwa (art. 417 i 418 k.c.), jak i osób prawnych (art. 416 k.c.), jest bezprawność działania sprawcy szkody (naruszyciela dóbr osobistych).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala przyjąć, że działania, ewentualnie zaniechania pozwanych, miały charakter bezprawny.

Powód wiąże naruszenie jego dóbr osobistych, a także bezprawność działań pozwanych, z konkretnymi zdarzeniami, będącymi działaniami jego przełożonych wojskowych oraz wojskowych komisji lekarskich wobec osoby powoda, kwestionując przede wszystkim prawidłowość przeprowadzonych badań lekarskich oraz podjętej na podstawie ich wyników decyzji o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej. Podnoszone przez powoda zarzuty nie znajdują potwierdzenia. Powód kwestionował nie tylko rozpoznanie u niego choroby psychicznej, lecz; także prawidłowość proceduralną badań lekarskich wskazując, że był badany przez wojskowe komisje lekarskie niewłaściwie miejscowo, bez skierowania i bez badania przeprowadzonego u powoda osobiście.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, w brzmieniu obowiązującym na dzień 07.11.1984 r., tj. w dacie wydania orzeczenia o niezdolności powoda do służby na okrętach wojennych przez Wojskową Komisję Morsko-Lekarską w G., zdolność psychiczną i fizyczną do zawodowej służby wojskowej ustalały wojskowe komisje lekarskie. W myśl ust. 2 tego przepisu Minister Obrony Narodowej określał zasady oceny stopnia zdolności fizycznej i psychicznej do zawodowej służby wojskowej i orzekania o tej zdolności oraz właściwość i tryb postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach. Na tej podstawie Minister Obrony Narodowej zarządzeniem nr 29/MON z 30.06.1981 r. wprowadził do użytku z dniem 1 stycznia 1982 r. „Instrukcję o wojskowych Komisjach lekarskich”, która obowiązywała w okresie, kiedy powód utracił zdolność do pełnienia zawodowej służby wojskowej. Zgodnie z § 21 ust. 4 tej Instrukcji, wojskowa komisja lekarska w uzasadnionych przypadkach może wydać orzeczenie na podstawie posiadanej dokumentacji lekarskiej. Ocena, czy było to postępowanie wówczas uzasadnione stanowi obszar wiedzy specjalistycznej z zakresu medycyny, w tym

psychiatrii. Powód kwestionował orzeczenia wojskowych komisji lekarskich, wykorzystując wszystkie możliwości przewidziane ówczesnymi przepisami prawa, nie uzyskał jednak uchylecia żadnego z orzeczeń. Co więcej kolejne specjalistyczne badania powoda potwierdzały uprzednio postawioną diagnozę. Brak również podstaw do uznania, że czynności zarówno lekarskie, jak i wydane na ich podstawie orzeczenia, obarczone były jakimikolwiek wadliwościami, w tym wadliwościami proceduralnymi. W ocenie sądu I instancji materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala uznać, że sprawa powoda była rozpoznawana, tak jak twierdzi powód, przez niewłaściwe organy, a nadto, że okoliczność ta miała jakikolwiek wpływ na prawidłowość wydanych w jego sprawie opinii i orzeczeń. W trakcie pełnienia zawodowej służby wojskowej powód stawał przed Wojskową Komisją Morsko - Lekarską, natomiast po zwolnieniu ze służby, kiedy był kierowany do wojskowych komisji lekarskich w związku z potrzebą ustalenia inwalidztwa i jego związku ze służbą, był kierowany do wojskowych komisji lekarskich zgodnie z właściwością wojskowego organu rentowego. Nie doszło zatem do naruszenia zasad orzekania przez wojskowe komisje lekarskie o zdolności powoda do pełnienia zawodowej służby wojskowej. Nie można tym samym zgodzić się z tym, że wydane orzeczenia o niezdolności powoda do służby wojskowej z powodu choroby psychicznej miały charakter bezprawny, tudzież stanowiły przesłankę dalszych działań niezgodnych z prawem. Również dalsze działania pozwanych związane z podjęciem przez powoda szeregu działań zmierzających do uchylecia, bądź zmiany uprzednio wydanych orzeczeń nie mogą być kwalifikowane jako działania bezprawne. Wszystkie zarzuty podnoszone w tej sprawie były już przedmiotem kontroli organów państwa, w tym sądów administracyjnych. Z tych względów roszczenia powoda oparte na przepisach art. 24, 448, 416, 417 i 418 k.c. Sąd Okręgowy uznał za niezasadne. Niezależnie od powyższego, podzielił zarzuty strony pozwanej co do przedawnienia roszczeń majątkowych powoda opartych na okolicznościach dotyczących zwolnienia go ze służby wojskowej. Ponieważ zdarzenia, z którymi powód wiąże powstanie swoich roszczeń odszkodowawczych miały miejsce przed uchyleciem przepisu art. 442 k.c., co nastąpiło z dniem 10 sierpnia 2007 r. na podstawie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny, do oceny upływu terminu przedawnienia zastosowanie znajduje art. 442 k.c. Zgodnie bowiem z art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r., art. 442" k.c. stosuje się jedynie do tych roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy, które według przepisów dotychczasowych nie uległy jeszcze przedawnieniu. Zgodnie z art. 442 § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże w każdym przypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat 10 od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. W ocenie Sądu momentem, w którym powód mógł najwcześniej dowiedzieć się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia jest data zwolnienia powoda z zawodowej służby wojskowej tj. 15 kwietnia 1985 r. Zgodnie z art. 442 k.c. roszczenie odszkodowawcze powoda ulegało przedawnieniu już 15 kwietnia 1988 r., a więc wiele lat przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie. Nawet gdyby przyjąć najdłuższy 10 letni termin przedawnienia przewidziany w art. 442 k.c., to przyjmując datę zwolnienia powoda z zawodowej służby wojskowej jako datę zdarzenia wyrządzającego szkodę, roszczenie odszkodowawcze powoda uległo przedawnieniu najpóźniej w dniu 15 kwietnia 1998 r., a więc również przed wytoczeniem powództwa w tej sprawie.

Orzekając o kosztach procesu Sąd zastosował zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 § 1 k.p.c. i obciążył powoda obowiązkiem zwrotu każdemu z pozwanych kosztów procesu w wysokości 7560 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód Z. P. (1), zaskarżając go w całości, zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art.2, art.32 ust.1 i 2, art. 45 ust. 1, art.77 ust. 1 i 2, art. 91 ust. 1, art. 177 ust. 1, art. 178 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 i 2, art. 9, art. 30, art. 31 ust. 1 do ust. 3, art. 37 ust. 1 art. 41 ust. 1, art. 47, art. 51, art. 54 ust. 1, art. 34 ust. 1 , art. 61, art. 63, art. 66, art. 83, art. 65 ust. 1, art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, przez zaniechanie zastosowania, nie uwzględnienie, nie respektowanie i nie przestrzeganie, w tym przez: pozbawienie powoda prawa do sądu i prawa wolności do dochodzenia swych praw na drodze sądowego postępowania cywilnego; naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego; naruszenie zasady praworządności; naruszenie zasady zaufania do państwa i tworzonego przezeń prawa przez nierówne traktowanie powoda wobec prawa i dopuszczenie się w stosunku do powoda dyskryminacji społecznej w wyniku nie uznawania i nie respektowania podmiotowości prawnej powoda, pozbawienie go prawa i wolności do sądu powszechnego i merytorycznego, sprawiedliwego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy cywilnej w rozsądnym terminie, przez

bezstronny, niezależny, niezawisły, profesjonalny sąd powszechny, w jawnym bezpośrednim postępowaniu sądowym; przez pozbawienie powoda prawa i wolności do wynagrodzenia powodowi doznanych i wyrządzonych szkód i krzywd moralnych niemajątkowych i do wynagrodzenia szkód majątkowych, przez niezgodne z prawem działanie organów i funkcjonariuszy państwowych przy wykonywaniu powierzonych im czynności i wyrządzonych przez niezgodne z prawem działania i zaniechania organów władzy publicznej; przez zaniechanie uwzględnienia i zastosowania międzynarodowych Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych w zakresie prawa do sądu: przez zaniechanie sprawowania prawa i zaniechanie sprawowania wymiaru sprawiedliwości w stopniu wskazującym na sprzeniewierzenie się niezawisłości, przez zaniechanie i odmowę zapewnienia przez sąd praw podmiotowych i praw człowieka nagminnie i notorycznie łamanych przez pozwanych;

- naruszenie art. 5 ust. 1, art. 25 w zw. z art. 5 ust. 2, art. 63, art. 82 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. nr 16, poz.134 ze zm.) przez: zaniechanie uwzględnienia, że żołnierz zawodowy przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej z urzędu powinien być skierowany do właściwej wojskowej komisji lekarskiej w celu ustalenia zdolności do służby wojskowej do celów powszechnego obowiązku obrony RP i że powód po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej w dniu 15.04.1985 r. został z urzędu przeniesiony do rezerwy i podlegał pod ustawę o powszechnym obowiązku obrony RP, bez ustalenia kategorii zdrowia zdolności do czynnej służby wojskowej ani zawodowej służby wojskowej ostatecznym prawomocnym orzeczeniem administracyjnym, pomimo że ustawa z dnia 30.06.1970 r. weszła w życie od dnia 01.10.1970 r.;

- naruszenie art. 11 ust. 1 w zw. z art. 1, art. 2, art. 3, art. 11 ustawy z dnia 16.12.1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków lub chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz.U. nr 53, poz. 342 ze zm.) w zw. z § 4 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 1 ust. 1 pkt 3, § 9, § 10, § 11, § 12, § 13., § 7 ust. 1 oraz § 3, § 7 ust. 2 zd. 2 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 26.03.1973 r. w sprawie ustalania stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz związku śmierci żołnierzy ze służbą wojskową wskutek wypadku lub choroby (Dz.U. z 1973 r., nr 13, poz. 93) przez: nie uwzględnienie, że powód pełnił zawodową służbę wojskową w szczególnych warunkach na morzu, w składzie etatowych załóg pływających na okrętach nawodnych Marynarki Wojennej i że w związku z tym do oceny stanu zdrowia, kategorii zdrowotnej, zdolności do służby wojskowej i zdolności do zawodowej służby wojskowej była i jest uprawniona od 1966 r. do chwili obecnej wyłącznie właściwa miejscowo, rzeczowo i ustawowo Wojskowa Komisja M. Lekarska Marynarki Wojennej w G., nawet w stosunku do żołnierza zawodowego rezerwy; nieuwzględnienie że "Wojskowa Komisja Lekarska orzeka o stopniu trwałego uszczerbku na zdrowiu z urzędu, jeżeli podczas badania żołnierza stwierdzono chorobę powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami i warunkami służby wojskowej " odrębnym orzeczeniem, na podstawie osobistych badań lekarskich zdrowia żołnierza, dokumentacji medycznej i dokumentów dotyczących w szczególności przebiegu warunków pełnienia służby wojskowej; nieuwzględnienie, że stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu ustala się po zakończeniu leczenia, jednakże nie później niż przy zwolnieniu ze służby wojskowej, według stanu zdrowia żołnierza w dniu wydania orzeczenia; nieuwzględnienie, że w indywidualnej sprawie powoda żadna z wojskowych komisji lekarskich ani właściwa rzeczowo Wojskowa Komisja M. Lekarska Marynarki Wojennej w G., ani żaden z pozwanych organów władzy publicznej niewłaściwa rzeczowo, ustawowo, miejscowo: Wojskowa Komisja Lekarska w K., S., B. i W. nigdy w ogóle nie wszczęły z urzędu, czy też na wniosek i nie prowadziły żadnych postępowań administracyjnych w sprawie ustalenia stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda i związku chorób apelującego ze służbą wojskową i w ogóle nigdy żadnych odrębnych orzeczeń w takich sprawach nie wydały i nie wprowadziły do obrotu prawnego od 1966 r. do chwili obecnej wyłącznie, z braku podstaw prawnomedycznych i prawnoorzeczniczych administracyjnych i z braku wiedzy lekarskiej;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 3, art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 1 w zw. z art. 20, art. 80, art. 81 ustawy z dnia 16.12.1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. nr 53, poz. 341 ze zm.) w zw. z § 1 do § 5 w zw. z § 16, § 17, § 19 ust. 1, § 21 ust. 1 i 2, § 22, § 23, § 26 rozporządzenia Ministrów Obrony Narodowej oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 16.01.1973 r. w sprawie orzekania o inwalidztwie żołnierzy zawodowych (Dz.U. nr 3, poz. 23), przez: nie uwzględnienie, że żadna wojskowa komisja lekarska, czy też organ władzy

państwowej, nigdy w ogóle z braku podstaw prawnomedycznych, prawnoorzeczniczych, administracyjnych, z baraku wiedzy lekarskiej, nie wszczęła i nie wprowadziła z urzędu, czy też na wniosek, postępowania w sprawie ustalenia prawa do inwalidztwa, czy też podobnego postępowania i nigdy nie wydała stosownej decyzji administracyjnej, że powód Z. P. nigdy nie był i nie jest inwalidą w rozumieniu ustawowej definicji prawnej, że: „Inwalidą jest żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej, który ze względu na stan zdrowia został uznany za niezdolnego do zawodowej służby wojskowej jest całkowicie lub częściowo niezdolny do wykonywania zatrudnienia z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu” i, że "(...) rencistą wojskowym jest żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej, który ma ustalone prawo do wojskowej renty inwalidzkiej”; nie uwzględnienie, że powód nigdy nie nabył żadnych praw ani uprawnień do inwalidztwa (grupy inwalidzkiej), ani do żadnych świadczeń pieniężno- rentowych z braku podstaw prawnomedycznych i z braku wiedzy lekarskiej i że pomawianie powoda o inwalidztwo i renty inwalidzkie jest w istocie oszczerstwem, szykaną, oszustwem, pomówieniem godzącym w prawa podmiotowe, prawa człowieka i dobra osobiste powoda (art. 23 kc, art. 24 kc);

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 1 ust.2, art. 6 ust. 1 i 2, art. 25 ust. 1, art. 25 ust. 1, art. 27 ust. 1 i 2 pkt 1, art. art. 36 ust. 2 i 3, art. 38, art. 40, art. 49 do art. 54 w zw. z art. 3 ust. 1 i 2, art. 5, art. 7 pkt 1-4, art. 61, art. 62 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. nr 133, poz. 883 ze zm.), przez: nie uwzględnienie, że pozwani bezprawnie przetwarzają dane osobowe niezgodne z prawdą i niezgodne z wiedzą lekarską o stanie zdrowia psychicznego i fizycznego powoda, od 1985 r. do chwili obecnej włącznie;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 i 2 w zw. z art. 69, art. 3 pkt 7 i 12 ustawy z dnia 30.08.1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. nr 91, poz. 408 ze zm.) w zw. z § 50 ust. 1 i 6 w zw. z § 44, § 47, 53, § 54 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17.12.1992 r. w sprawie rodzajów dokumentacji medycznej, sposobu jej prowadzenia oraz szczegółowych warunków jej udostępniania (Dz.U. z 1993 r., nr 3, poz. 13) i § 32 ust. 1 pkt 1 lit. e i pkt 3, § 29 ust. 2 w zw. z § 30 ust. 1, § 31, § 39, § 40 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 13.08.1993 r. w sprawie rodzajów dokumentacji medycznej i sposobu jej prowadzenia oraz szczegółowych warunków udostępniania tej dokumentacji w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej (Dz.U. nr 80, poz. 378 ze zm.) w zw. z art. 19 pkt. 2 ustawy z dnia 30.08.1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. nr 91, poz. 408 ze zm.), poprzez: nie uwzględnienie, że cała bezprawna dokumentacja medyczno-lekarska i orzecznico-administracyjna z nazwiskiem powoda Z. P. (1) powinna być obligatoryjnie z urzędu unieważniona i zniszczona po upływie 10 letniej karencji obowiązkowego archiwizowania, a nadal pozostaje w obrocie prawnym i godzi w prawa podmiotowe, prawa człowieka i dobra osobiste powoda, tj. w godność i wolność osobistą, prawo do prywatności i narusza ustawę o ochronie danych osobowych;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 23 kc, art. 24 § 1 kc, art. 6 kc, art. 58 § 1 i 2 kc, art. 417 kc, art. 417 § 1, 2 i 3 kc, art. 416 kc, art. 420 kc, art. 120 § 1 kc, art. 117 § 1 kc, art. 123 § 1 pkt 1 kc, art. 124 § 2 kc, art. 442 § 2 kc, art. 442¹ § 2 kc w zw. z art. 116 kc w zw. z art. 321 § 2 kpc i 199 § 1 kpc, poprzez: zaniechanie zastosowania, nie przestrzeganie, błędną interpretację i błędne ustalenie domniemanego przedawnienia odpowiedzialności cywilnej majątkowej i niemajątkowej pozwanych, przez błędne niewłaściwe, bezpodstawne stwierdzenie, że pozwani ani ich funkcjonariusze państwowi i publiczni nie naruszyli prawa ani zasad współzycia społecznego w indywidualnej sprawie powoda;

- naruszenie art. 5, art. 13 § 1, art. 9, art. 189, art. 210 § 1 i 3, art. 213 § 2, art. 217 § 2, art. 224 § 1, art. 227, art. 229, art. 230, art. 231, art. 233, art. 177 § 1 pkt 1, 3, 4 i 5, art. 235, art. 212 § 1 i 2, art. 244 § 1, art. 299, art. 303, art. 316 § 1, art. 317 § 1, art. 325 in fine, art. 328 § 2, art. 321 § 1, art. 339 § 1 i 2, art. 379 § 1 pkt 5 w zw. z art. 3, art. 232, art. 248 § 1, art. 221, art. 252 kpc, poprzez: nie przestrzeganie, zaniechanie stosowania, nie respektowanie, błędną niewłaściwą interpretację; zaniechanie rozpoznania i rozstrzygnięcia istoty sprawy i istoty sporu; błędne i niewłaściwe określenie przedmiotu sprawy, iż powód dochodził żądań, roszczeń z ustawy o uposażeniu żołnierzy i bezprawnych czynów niedozwolonych prowadzonej samowolnie z urzędu działalności orzecznico-administracyjnej bez podstawy prawnej przez pozwane organa władzy państwowej i władzy publicznej - wojskowe komisje lekarskie i bezprawne działania ich funkcjonariuszy przy wykonywaniu powierzanych im czynności i bezprawnego działania niewłaściwego ustawowo i

miejscowo wojskowego organu administracji władzy państwowej z zakresu wojskowego zaopatrzenia emerytalnego, a nie z zwolnienia z zawodowej służby wojskowej; błędnie przyjęcie, że powyższe stanowiło jedynie związek przyczynowy do bezprawnych działań organów władzy państwowej i publicznej wojskowych komisji lekarskich; błędne ustalenie stanu faktycznego, przy zaniechaniu uwzględnienia rzeczywistego stanu faktycznego wynikającego z okoliczności sprawy; zaniechanie zawieszenia postępowania sądowego; zaniechanie przeprowadzenia jawnego bezpośredniego postępowania dowodowego sądowego; zaniechanie skierowania do Trybunału Konstytucyjnego pytań prawnych o dokonanie kontroli konstytucyjności norm prawnych, aktów prawnych, Instrukcji Z../MON; zaniechanie wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego (...) ZOZ (...)– Szpitala (...) w W. w sytuacji gdy nie wdał się w spór, nie brał udziału w rozprawach sądowych i nie żądał przeprowadzenia rozpraw sądowych bez niego, zaniechanie uwzględnienia, że wszyscy pozwani odmówili wdania się w spór co do istoty sprawy o faktach, co doprowadziło do bezpodstawnego, oddalenia powództwa cywilnego nie przedawnionego.

W oparciu o powyższe zarzuty Z. P. (1) wniósł o uchylenie kwestionowanego orzeczenia w całości, zniesienia w całości postępowania sądowego dotkniętego nieważnością, w tym uchylenie niezaskarżalnych odrębnymi środkami prawnymi prawomocnych postanowień Sądu I instancji, wydanych na rozprawie w dniu 25.06.2010 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji z nakazaniem powtórzenia w całości postępowania dowodowego i merytorycznego rozpoznania sprawy zgodnie z żądaniami pozwu.

Powód wniósł ponadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dalszych dowodów z dokumentów załączonych do apelacji oraz o zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Apelujący nie wykazał, aby złożone przez niego dowody zostały ocenione niezgodnie z wymogami wskazanymi w art. 233 par. 1 k.p.c. i aby Sąd I instancji wywiódł z tych dowodów wnioski nielogiczne, bądź pozostające w sprzeczności z treścią przedłożonych dokumentów.

Chybiony jest zarzut nieważności postępowania. Brak jest podstaw do przyjęcia, że powód pozbawiony został prawa do sądu, bądź możliwości obrony swoich praw, że był dyskryminowany. Z treści apelacji nie wynika, na jakich faktach apelujący opiera w/w twierdzenie. Sąd I instancji powiadamiał Z. P. (1) o terminach rozpraw, informował go o jego uprawnieniach procesowych, dopuścił zgłoszone przez niego dowody. Okoliczność, iż powództwo uległo oddaleniu, sama przez się nie oznacza, iż prawa powoda, jako strony procesu, zostały w jakikolwiek sposób pogwałcone, że pozbawiony został prawa do sądu oraz, że naruszone zostały jego prawa i wolności gwarantowane wskazanymi przez niego przepisami Konstytucji RP. Zarzut naruszenia przepisów Konstytucji powołanych w apelacji, jest zarzutem całkowicie bezpodstawnym.

Sąd Apelacyjny dopuścił dowody z dokumentów złożonych przez powoda w postępowaniu apelacyjnym w postaci wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 14.09.2010. sygn. II SAB/Wa74/10 (k.1635), oraz z postanowienia NSA z dnia 22.12.2010r. sygn. II OSK 2422/10 (k.1638). Z dokumentów tych wynika, że skarga Z. P. (1) na bezczynność Ministra Obrony Narodowej w przedmiocie nierozpoznania jego wniosku o uchylenie orzeczeń Rejonowych Wojskowych Komisji Lekarskich została odrzucona przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. ze wskazaniem, iż brak jest właściwości sądu administracyjnego w sprawach dotyczących orzeczeń wojskowych komisji lekarskich w przedmiocie związku choroby ze służbą wojskową.

Ustawodawca kontrolę orzeczeń Wojskowych Komisji Lekarskich wydanych w sprawie związku choroby ze służbą wojskową w ujęciu przepisów o zaopatrzeniu społecznym, skierował na drogę sądową właściwą dla rozstrzygnięcia spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych. Orzeczenia komisji lekarskich kwestionowanych przez powoda, stanowiły podstawę do ustalenia na jego rzecz renty inwalidzkiej (pełniły rolę pomocniczą w procesie decyzyjnym organu rentowego). Dopiero rozstrzygnięcie organu rentowego podlega zaskarżeniu do właściwego sądu powszechnego (art.

477⁸ i 477⁹ k.p.c. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.05.1974r. o zaopatrzeniu emerytalnym). Pierwsza decyzja o ustaleniu wojskowej renty inwalidzkiej dla Z. P. (1) wydana została w dniu 8.01.1986r. z pouczeniem, iż odwołanie od tej decyzji przysługuje do Okręgowego Sądu Pracy i ubezpieczeń (...) (k.1417).

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych żołnierzy zawodowych odwołanie do właściwego sądu powszechnego przysługuje od decyzji wojskowego organu emerytalnego oraz w przypadku nie wydania przez organ emerytalny decyzji (art. 31 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Sąd Pracy i ubezpieczeń Społecznych jest właściwy do oceny prawidłowości decyzji organu rentowego, zaś sąd cywilny jest związany prawomocną decyzją organu rentowego lub prawomocnym wyrokiem Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanym na skutek odwołania od decyzji organu rentowego i nie ma w tym zakresie żadnych uprawnień nadzorczych, tym samym sąd I instancji w sprawie niniejszej nie mógł naruszyć art. 5 ust 1, art. 25 w zw. z art. 5 ust. 2, art. 63, art. 82 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 30.06.1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. nr 16, poz.134 ze zm.) przez zaniechanie uwzględnienia, że żołnierz zawodowy przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej z urzędu powinien być skierowany do właściwej wojskowej komisji lekarskiej w celu ustalenia zdolności do służby wojskowej do celów powszechnego obowiązku obrony RP. Sąd I instancji nie naruszył także art. 11 ust 1 w zw. z art. 1, art. 2, art. 3, art. 11 ustawy z dnia 16.12.1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków lub chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. nr 53, poz. 342 ze zm.) w zw. z § 4 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 1 ust. 1 pkt 3, § 9, § 10, § 11, § 12, § 13,, § 7 ust. 1 oraz § 3, § 7 ust. 2 zd. 2 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 26.03.1973 r. w sprawie ustalania stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz związku śmierci żołnierzy ze służbą wojskową wskutek wypadku lub choroby (Dz. U. z 1973 r., nr 13, poz. 93), gdyż w sprawie niniejszej przepisy te nie mają zastosowania.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 3 ust. 3, art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 1 w zw. z art. 20, art. 80, art. 81 ustawy z dnia 16.12.1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. nr 53, poz. 341 ze zm.) w zw. z § 1 do § 5 w zw. z § 16, § 17, § 19 ust. 1, § 21 ust. 1 i 2, § 22, § 23, § 26 rozporządzenia Ministrów Obrony Narodowej oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 16.01.1973 r. w sprawie orzekania o inwalidztwie żołnierzy zawodowych (Dz. U. nr 3, poz. 23), gdyż w sprawie niniejszej przepisy te również nie mają zastosowania.

Powód twierdzi, że pozwani „pomawiając go o inwalidztwo i renty inwalidzkie dopuszczają się oszczerstwa, szykany, oszustwa i godzą przez to w jego prawa podmiotowe, prawa człowieka i dobra osobiste. W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalenie sądu I instancji, że powód nie udowodnił zasadności swego twierdzenia jest prawidłowe. Dopóki istnieją prawomocne decyzje organu rentowego o ustaleniu wojskowej renty inwalidzkiej dla Z. P. (1), działanie pozwanych pozbawione jest znamion bezprawności. Powód nie udowodnił też, że u podstaw decyzji organu rentowego leży wadliwe diagnozy lekarskie. Rozpoznawanie chorób przez osobę posiadającą kwalifikacje wymagane ustawą o zawodzie lekarza z 5 grudnia 19996r. (Dz. U. z 1997r. nr 28, poz. 28 ze zm.) należy zgodnie z jej art. 2 ust. 1 do zawodu lekarza. Prawne granice jego wykonywania określa art. 4 tej ustawy stanowiąc, że lekarz ma obowiązek wykonywać zawód zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki oraz należytą starannością. Powód nie wykazał, że nastąpiło przekroczenie w/w granic i że w jego wyniku doszło do bezpodstawnego rozpoznania u powoda choroby psychicznej. Nie wykazał zatem, iż działanie pozwanego Instytutu (...) miało charakter bezprawny. Przeciwno Instytutowi (...) w W. toczyła się już sprawa z powództwa Z. P. (1) o ochronę dóbr osobistych (wyrok SN z 7.11.2000r. I CKN 1149/98 k.807-811 i k.231 wyrok Sądu Apelacyjnego z 8.03.2001r. I A Ca 109/01 k.231-236), która zakończyła się prawomocnym wyrokiem oddalającym powództwo z uzasadnieniem, iż powód nie udowodnił swoich twierdzeń. Sąd Okręgowy przyjął, że przedmiot sprawy niniejszej nie pokrywa się z przedmiotem roszczeń dochodzonych w w/w sprawie, jednak co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia między tymi samymi stronami w sprawie I A Ca 109/01 Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zachodzi powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.) i rozstrzygnięcie to wiąże sąd w niniejszym postępowaniu (art. 365 k.p.c.). Sąd Apelacyjny jest zatem związany ustaleniem poczynionym w sprawie I A Ca 109/01, iż rozpoznanie u powoda epikryzą z dnia 26.01.1990r. choroby psychicznej nie było bezpodstawne i że nie naruszyło jego dóbr osobistych.

Powód nie wykazał, aby doszło do naruszenia przez sąd I instancji przepisów prawa materialnego, tj. art. 1 ust.2, art. 6 ust. 1 i 2, art. 25 ust. 1, art. 27 ust. 1 i 2 pkt 1, art. 36 ust. 2 i 3, art. 38, art. 40, art. 49 do art. 54 w zw. z art. 3 ust. 1 i 2, art. 5, art. 7 pkt 1-4, art. 61, art. 62 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. nr 133, poz. 883 ze zm.), przez: nie uwzględnienie, że pozwani bezprawnie przetwarzają dane osobowe powoda niezgodnie z prawdą i niezgodnie z wiedzą lekarską o stanie zdrowia psychicznego i fizycznego powoda od 1985 r. do chwili obecnej włącznie. Brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwani dopuszczają się działań bezprawnych. Powód wyraził zgodę na obserwację swojej osoby i wydanie opinii o stanie zdrowia psychicznego w Klinice (...) pozwanego Instytutu w okresie od 14 do 22.09.1989r., zatem chybione są twierdzenia powoda, że pozwany Instytut nie był uprawniony do sporządzenia dokumentacji zawierającej dane osobowe powoda i wynik postawionej diagnozy. Powód nie udowodnił, aby w/w dane zawarte w dokumentacji medycznej były niezgodne z prawdą, wiedzą medyczną oraz stanem zdrowia powoda i aby Instytut udostępniał w/w dokumenty osobom do tego nie uprawnionym. Instytut był uprawniony do przekazania opinii o stanie zdrowia powoda organowi, który zwrócił się do niego o wydanie takiej opinii tj. Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej w W. i w tym zakresie jego działanie nie było bezprawne.

Rację ma sąd I instancji, że roszczenia majątkowe powoda wywodzone z deliktów uległy przedawnieniu (m. innymi roszczenie o odszkodowanie za bezprawne zwolnienie powoda ze służby wojskowej w 1985r.). Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji w tym zakresie jak i rozważania prawne tego sądu, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji. Zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 442 k.c. jest bezzasadny.

Wbrew zarzutom apelacji podstawy oddalenia powództwa o ustalenie nie stanowiło przedawnienie tego roszczenia, gdyż roszczenie o ustalenie stosunku prawnego lub prawa jako roszczenie niemajątkowe nie ulega przedawnieniu. Sąd Okręgowy wskazał, że żądanie ustalenia, uległo oddaleniu jako bezzasadne i sąd II instancji stanowisko to podziela. Brak jest podstaw do ustalenia, że dokumentacja medyczna powoda została „sfabrykowana”, że diagnozy medyczne postawione zostały niezgodnie ze stanem zdrowia powoda oraz z wiedzą i sztuką medyczną i że działanie pozwanych w tym zakresie stanowiło delikt.

Chybiony jest zarzut, jakoby wobec(...)Szpitala wojskowego w W. należało wydać wyrok zaoczny wobec nie zajęcia przez tego pozwanego stanowiska w sprawie. Jak wynika z akt,(...)Szpital wojskowy w W. wniósł odpowiedź na pozew, w której podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz domagał się oddalenia powództwa (k.225). Odpis tego pisma został powodowi doręczony (k.245), nie zaszły więc warunki do wydania wyroku zaocznego.

Sposób gromadzenia, przechowywania i udostępniania dokumentacji medycznej regulowało rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21.12.2006r. w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej w zakładach opieki zdrowotnej oraz sposobu jej przetwarzania (DZ. U. nr 247, poz. 1819 ze zm.). Akt ten został uchylony i 5.06.2009r. weszła w życie ustawa z 6.11.2008r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (tekst. jedn. Dz. U. z 2012r. poz.159 ze zm.). Powoływane przez powoda rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z 13.08.1993r. w sprawie rodzajów dokumentacji medycznej i sposobu jej prowadzenia oraz szczegółowych warunków udostępniania tej dokumentacji w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej utraciło aktualność z dniem 5.10.2000r. Powód nie wykazał, aby przepisy w/w aktów prawnych zostały naruszone przez sąd I instancji. Niezależnie od powyższego należy wskazać, że powód nie udowodnił, iż dokumentacja medyczna dotycząca jego osoby „pozostaje bezprawnie w obrocie prawnym”. Z treści apelacji nie wynika, o jaką konkretnie dokumentację chodzi. Czym innym jest bowiem dokumentacja medyczna sporządzona przez zakłady służby zdrowia w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, a czym innym są decyzje komisji lekarskich wydane dla potrzeb organów rentowych stanowiące podstawę decyzji organów rentowych o przyznaniu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny nie dopatrył się naruszenia przez sąd I instancji powołanych a apelacji przepisów prawa materialnego i procesowego, w tym art. 417 k.c. i z mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

Z mocy art. 102 k.p.c. sąd nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanych, mając na uwadze jego szczególnie trudną sytuację materialną i zdrowotną.